

Mennybemenetel

Ján. 12: 32.

A mai ünneppel nagyon sokan vagyunk úgy, hogy csak azért tartjuk ünnepnek, mert ezt a napot a naptárunk piros betűvel jelzi. Áldozócsütörtök különbözik is a többi nagy ker. ünneptől. Karácsony, husvét, pünkösd mind drága ajándékokkal halmoz el bennünket, mi vagyunk az elfogadók, a megajándékozottak. Ma azonban azt ünnepeljük, hogy valaki, akit tiszteltünk és szerettünk, eltávozott tőlünk. Oh pedig milyen nagy szükségünk volna sokszor a földön járkáló Megváltóra. Oh hányszor kiáltunk föl mi is úgy, mint Lázár testvére, amikor valami szörnyű dolog történik velünk: Ha itt lettél volna, Uram, nem halt volna meg az én testvérem. A mai ünnep azonban, Krisztus mennybemenetelének a napja éppen azt jelenti, hogy Ő már nincs úgy többé a földön, mint akkor volt. Fölment a mennybe az Atya Istenhez. Nem csoda tehát, ha ez az ünnep nem melegíti át és nem vidítja föl a lelkünket úgy, mint a többi nagy ker. ünnepek, hanem szinte lehangol és elkedvetlenít. Olyanforma érzésekkel tekintünk a mennybetávozó Krisztus után, mint mikor valaki a legkedvesebb hozzátartozóját kíséri az állomásra.

Aki azonban csak így látja a mennybemenetel ünnepét, az nem látja helyesen. Ennek az elválásnak nemcsak negatív oldala van, hiszen maga Jézus mondta földi tartózkodásának utolsó napjaiban: Jó néktek, hogy én elmenjek az Atyához, mert különben nem jön néktek a vigasztaló, a Szentlélek. — Ez a vigasztaló, ez a Szentlélek pedig több, mint a testileg jelenlévő Krisztus. A Szentlélek többre képes, mint az a Jézus, aki itt a földön emberi testünk, húsunk és vérünk szolgaságába, börtönébe be volt zárva. — Ha valaki, akit nagyon szerettünk, elhagy bennünket, nemcsak önmagunkra kell gondolnunk, hanem óráá is. Erről feledkezünk meg rendszerint minden egyes alkalommal, valahányszor egy-egy koporsó mellett állunk. Sírunk és panaszkodunk, pedig valójában csak önmagunkat sajnáljuk, akik egyedül maradtunk itt, de elfelejtünk gondolni arra, hogy milyen jó az eltávozottnak, hogy végre, végre otthon lehet. Így kell ma tekintenünk a mennybe távozó Jézus után is. Ez az ünnep azt jelenti, hogy Megváltónk számára végre letelt a szolgaság és szegénység ideje. Képzeljük el, mit je-

lenthetett Jézusnak, aki magát az Isten Fiának nevezte, az, hogy fölfuvalkodott és nagyképű farizeusok gyanúsígtatták és megvetették, mint egy utolsó gonosztevőt. Durva szolgák arcul üthették, emberek a határukból kiűzhették. Népének vezetői nagyevőnek és iszákosnak, a bűnösök cimborájának mondhatták és Önéki, bár isteni hatalmát fölhasználhatta volna, hallgatnia kellett, meg kellett engednie, hogy így kiabáljanak felé: Ördög van benned.

Igaz ugyan, hogy nekünk embereknek ez a nap a földi Jézustól való elválás napja, Krisztus számára azonban győzelmi ünnep. Végre újra otthon lehetett, végre újra az Atyánál, végre elhagyhatta ezt a szennyes, bűnös világot. Úgy állhatott oda az Isten elé, mint aki engedelmes volt a legkisebb dolgokban is és mint aki tökéletesen elvégezte az Atya megbízását és betöltötte az Atya akaratát. Úgy tért vissza a mennybe, mint a győztes hadvezér a háborúból. Az Atya jobbán ünnepi díszben várja a Fiút a megérdemelt hely, és érkezett a nagy nap, amikor az Atya megdicsőíti a Fiút és részt ad neki a világ kormányzásában. Ime most valósággá vált, amit búcsúzásakor tanítványainak mondott, amikor úgy szólt: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Ez pedig elég ok arra, hogy örvendjünk mindnyájan, akik szeretjük Őt. Ha a ház urát nagy kitüntetés éri, örülnie kell az utolsó szolgának is.

Ne gondoljuk azonban, hogy Krisztus mennybemenetelével és megdicsőülésével megnövekedett a távolság közöttünk és közöttte. Oh nem! Hiszen Isten fölötté áll a tér és idő korlátainak. És a mennybemenetel nem mást jelent, mint Jézusnak a tér és idő korlátai fölé való emelkedését. A mi Urunk és Megváltónk olyan helyen van most, ahol a világ kormányzásának összes szálai összefutnak, ahonnan földi életében tett ígéreteit mind beválthatja. És hogy ehhez tüstént hozzá is fogott, mutatja a pünkösöd, — ime alig ment föl az Atyához, máris kinyitja kincstárát és elküldi a Szentlelket.

Mindnyájan tapasztaltuk már azt, hogy itt a földön állva csak addig láthatunk el, meddig a legelső házfal, vagy utca-kanyarulat engedi. Mennyivel nagyobb területet láthatunk be akkor, ha egy magas toronyból, vagy hegy tetejéről szemlélődhetünk. Így van a mi mennybe fölemelkedett Urunk is. Mivel magasabban áll, mint mi, többet is lát és mélyebben belát a

dolgokba, mint mi, jóltesszük tehát, ha az Ő előrelátóbb és bölcsőbb vezetésére bízunk rá magunkat és engedelmeskedünk intéseinek és parancsainak.

De még ez sem minden, amit a mennybemenetel jelenthet a számunkra. Búcsúzáskor többek között azt is mondta tanítványainak: Ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. Hogy Jézusnak ezt az ígéretét jobban megérthessük, gondoljunk a hegymászás alkalmával a vezetőre, aki ha lent áll, nem sokat tud segíteni, ha azonban már ő maga fölmászott a hegyre és most ott áll a sziklafal tetején, akkor le tudja dobni a kötelet a mélybe s így a lent állókat nagyon könnyen fölsegítheti oda magához a magasságba. — És valóban Jézus mennybemenetele óta az emberiségnek a vallásos érdeklődése sokkal inkább a menny felé irányult, mint azelőtt. Jézus valóban vonz bennünket fölfelé, örök vágyakozást ültetett bele a lelkünkbe az Ő országa után. Jézus tanítványai a mennybemenetel előtt sehogyan sem akarták megérteni az Isten országáról szóló tanítást. Csak most a mennybemenetel óta kezdik megérteni, mit jelent az, hogy az Isten országa nem e világból való.

De ez természetes is. Hiszen a mennybemenetel nélkül a menny és az egész túlvilági élet megfoghatatlan, elérhetetlen fogalom volna a számunkra csupán. Ha egy embernek a házastársa, akivel egy testet és egy lelket alkot itt e földön, messze idegenbe, mondjuk egy kicsiny ausztráliai szigetre távozik el, az itthon maradt hitvesnek nem fordul-e minden érdeklődése ezentúl a soha nem látott kis sziget felé; boldog, ha olyan helyre mehet, ahol arról a szigetről többet megtudhat. Ilyenformán van az ember a mennyel is, ha egyszer valaki, aki itt a földön nagyon közel állott a lelkéhez, eltávozik oda. Az ember úgy érzi, mintha a menny közelebb jött volna hozzá, mintha valószínűsábbá vált volna a számára, mert hiszen életének egy darabja, akivel évtizedeken át egy test és egy lélek volt, imé most ott van.

Még sokkal inkább így érezzük ezt áldozócsütörtökön, amikor a mi Urunk Jézus Krisztust látjuk a mennybe menni. Ő az, aki vonz bennünket folyton közelebb és közelebb magához. Több közünk van a mennyhez, jobban érdekel bennünket a menny, közelebb és valószínűsább a számunkra a menny, mert

ott van Jézus, a mi fejünk, a mi életünknek egyik szerves része, egy darabja.

Sőt a mi mennybemenetelünk is már itt a földön megkezdődött, már folyamatban van. A zsoltáriró így fejezte ki a léleknek ezt a csodálatos állapotát: Érzem, hogy az örökélet már e földön az enyém lett. Hasonló ez az állapot a léggömbnek az állapotához, amely indulásra készen áll ugyan, de még nem emelkedik fölfelé, nem száll a kék ég felé, még vastag, erős kötelek láncolják a földhöz és mégis a földtől elszabadulás, felemelkedés csodája már megkezdődött, a fölszállás boldogsága már átélhető és tapasztalható rajta. Bár le van még kötözve a földhöz, de mégsem fekszik már élettelenül a földporában, már átélt valamit a mennybeszállás boldog lehetőségeiből.

A mai napon ne csak azért örvendjünk tehát, hogy Megváltónkat megdicsőítette az Isten, hanem örvendjünk hálás szívvvel azért is, hogy mi magunkban is megkezdődött már az Istenhez emelkedésnek ez a boldog, titokzatos folyamata. Történjék velünk bármi ezen a világon, vezessen útunk bárhová, kelljen bár áthaladnunk sötét, kietlen, dermedt pusztaságokon, mégis tudjuk azt, hogy útunk végén mégis csak odajutunk, ahol Jézus van, mert minden veszedelmen, fájdalomon, minden örömen és boldogságon keresztül is Ő vonz bennünket magához a mennyországba. Amen.

Oehler után: Joó Sándor.

Az őskeresztyén egyház ereje

Lectio: Csel. 4: 16—35.

Textus: Csel. 5: 13—14.

4856.
4965. Szeretetvendégségünkön, a húsvéti ünnepek végén előadtak a leánykák egy jámbor színdarabot, aminek ez volt a címe: „Menj és mondd!“ Ez a cím nagyon kifejező és lényegbe vágó. Menj és mondd: azt jelenti, hogy az igazi keresztyénség misszió és üzenet. Kaptál-e valami olyat a feltámadott Krisztustól, ami nem hagy nyugodni és amit el kell mondani?

Mit szokott az ember elmondani? Legelsősorban azt, ami újság. Mostanában bőven tapasztalhatjuk ezt magunkon. Olyan időket élünk, amikor mindig van valami újság. És az új dolgot nem tartja az ember magában. Szereti minél gyorsabban továbbadni. Az újság ingere azt jelenti, hogy nem tűri a hallgatást. Azután elmondja az ember azt, ami neki örömet, boldogságot szerzett. A bánattal inkább félrevonul az ember — néha ros-